

C/2024/695

22.1.2024

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 listopada 2023 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Corte suprema di cassazione, Tribunale ordinario di Roma, Tribunale Ordinario di Firenze, Tribunale di Milano, Tribunale di Trieste – Włochy) – Ministero dell’Interno, Dipartimento per le libertà civili e l’immigrazione – Unità Dublino (C-228/21), DG (C-254/21), XXX.XX (C-297/21), PP (C-315/21), GE (C-328/21) / CZA (C-228/21), Ministero dell’Interno, Dipartimento per le libertà civili e l’immigrazione – Unità Dublino (C-254/21, C-297/21, C-315/21 i C-328/21).

[Sprawy połączone C-228/21 ⁽¹⁾, C-254/21 ⁽²⁾, C-297/21, C-315/21 ⁽³⁾ i C-328/21, Ministero dell’Interno (Wspólna ulotka – Odesłanie pośrednie) i in.]

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka azylowa – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Artykuły 3–5, 17 i 27 – Rozporządzenie (UE) nr 603/2013 – Artykuł 29 – Rozporządzenie (UE) nr 1560/2003 – Załącznik X – Prawo osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową do informacji – Wspólna ulotka – Indywidualna rozmowa – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony uprzednio w pierwszym państwie członkowskim – Nowy wniosek złożony w drugim państwie członkowskim – Nielegalny pobyt w drugim państwie członkowskim – Procedura wtórnego przejścia – Naruszenie prawa do informacji – Brak indywidualnej rozmowy – Ochrona przed ryzykiem pośredniego odesłania – Wzajemne zaufanie – Kontrola sądowa decyzji o przekazaniu – Zakres – Stwierdzenie istnienia w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek, wad systemowych w procedurze azylowej i warunkach przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową – Klauzule dyskrecjonalne – Ryzyko naruszenia zasady non-refoulement w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek]

(C/2024/695)

Język postępowania: włoski

Sądy odsyłające

Corte suprema di cassazione, Tribunale ordinario di Roma, Tribunale Ordinario di Firenze, Tribunale di Milano, Tribunale di Trieste

Strony w postępowaniach głównych

Strony skarżące: Ministero dell’Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l’Immigrazione – Unità Dublino (C-228/21), DG (C-254/21), XXX.XX (C-297/21), PP (C - 315/21), GE (C-328/21)

Strony przeciwne: CZA (C-228/21), Ministero dell’Interno, Dipartimento per le libertà civili e l’immigrazione – Unità Dublino (C-254/21, C-297/21, C-315/21 et C-328/21)

Sentencja

1) — Artykuł 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca i

artykuł 29 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia nr 604/2013 oraz w sprawie występowania o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego, oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1077/2011 ustanawiające Europejską Agencję ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości

należy interpretować w ten sposób, że:

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 7.6.2021.

⁽²⁾ Dz.U. C 278 z 12.7.2021.

⁽³⁾ Dz.U. C 297 z 26.07.2021.

obowiązek dostarczenia informacji, o których w nich mowa, w szczególności wspólnej ulotki, której wzór zawarty jest w załączniku X do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego, ma zastosowanie zarówno w kontekście pierwszego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i procedury przejścia, o których mowa, odpowiednio, w art. 20 ust. 1 i w art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013, jak i w kontekście kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz sytuacji, o której mowa w art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 603/2013, mogących prowadzić do wszczęcia procedur wtórnego przejścia, o których mowa w art. 23 ust. 1 i art. 24 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013.

- Artykuł 5 rozporządzenia nr 604/2013

należy interpretować w ten sposób, że:

obowiązek przeprowadzenia indywidualnej rozmowy, o którym mowa w tym przepisie, ma zastosowanie zarówno w kontekście pierwszego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i procedury przejścia, o których mowa, odpowiednio, w art. 20 ust. 1 i w art. 21 ust. 1 tego rozporządzenia, jak i w kontekście kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz sytuacji, o której mowa w art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 603/2013, mogących prowadzić do wszczęcia procedur wtórnego przejścia, o których mowa w art. 23 ust. 1 i art. 24 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013.

- Prawo Unii, a w szczególności art. 5 i 27 rozporządzenia nr 604/2013,

należy interpretować w ten sposób, że:

bez uszczerbku dla art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia należy stwierdzić nieważność decyzji o przekazaniu, w wyniku odwołania wniesionego od tej decyzji na podstawie art. 27 tego rozporządzenia i podnoszącego brak indywidualnej rozmowy przewidzianej we wspomnianym art. 5, chyba że uregulowanie krajowe pozwala zainteresowanej osobie na przedstawienie osobiście w tym postępowaniu odwoławczym wszystkich argumentów przeciwko tej decyzji podczas przesłuchania spełniającego warunki i gwarancje określone w tym art. 5 oraz że argumenty te nie mogą zmienić tej decyzji.

- Prawo Unii, a w szczególności art. 4 i 27 rozporządzenia nr 604/2013, a także art. 29 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 603/2013,

należy interpretować w ten sposób, że:

w przypadku gdy indywidualna rozmowa przewidziana w art. 5 rozporządzenia nr 604/2013 miała miejsce, lecz wspólna ulotka, którą należy udostępnić zainteresowanej osobie w ramach wykonywania obowiązku informacyjnego przewidzianego w art. 4 tego rozporządzenia lub w art. 29 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 603/2013, nie została udostępniona, sąd krajowy, do którego należy ocena zgodności z prawem decyzji o przekazaniu, może stwierdzić nieważność tej decyzji tylko wtedy, gdy w świetle szczególnych okoliczności faktycznych i prawnych danego przypadku uzna, że brak udostępnienia wspólnej ulotki, mimo przeprowadzenia indywidualnej rozmowy, rzeczywiście pozbawił tę osobę możliwości przedstawienia swoich argumentów w takim zakresie, że postępowanie administracyjne w stosunku do niej mogłoby doprowadzić do odmiennego rezultatu.

- 2) Artykuł 3 ust. 1 i art. 3 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 604/2013 w związku z art. 27 tego rozporządzenia i z art. 4, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

sąd wnioskującego państwa członkowskiego, do którego wniesiono odwołanie od decyzji o przekazaniu, nie może badać, czy w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek, istnieje ryzyko naruszenia zasady non-refoulement, na które narażona byłaby osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej w związku z przekazaniem jej do tego państwa członkowskiego lub w następstwie tego przekazania, jeżeli sąd ten nie stwierdzi istnienia w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek, wad systemowych w procedurze azylowej i w warunkach przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową. Różnice zdań między organami i sądami wnioskującego państwa członkowskiego i państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, w zakresie interpretacji materialnych warunków udzielenia ochrony międzynarodowej nie wykazują istnienia wad systemowych.

- 3) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013 w związku z art. 27 tego rozporządzenia i z art. 4, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie nakłada on na sąd wnioskującego państwa członkowskiego obowiązku uznania tego państwa członkowskiego za odpowiedzialne, jeżeli sąd ten nie zgadza się z oceną państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, co do ryzyka odesłania zainteresowanej osoby. W braku wad systemowych w procedurze azylowej i w warunkach przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek, podczas przekazywania lub w następstwie tego przekazania, sąd wnioskującego państwa członkowskiego nie może również zobowiązać tego państwa do samodzielnego rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013 ze względu na to, że zdaniem tego sądu istnieje ryzyko naruszenia zasady non-refoulement w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek.
